

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

659. 1

Hely

Idő

"1922"

Személy

Szerző:

Cím:

Mossák a plakátokat

Forrás:

Nemzeti Újság

Bp.

1922. 4. 3.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Mossák a plakátokat

Ma este a főváros utcáin furcsa, az első pillanában ellenállhatatlanul komikus, de egy kis gondolkodás után mélységesen keserű látvány fogadta a járókelőt. Mossák a falakat. Mossák a falakat és tépték a lázas kortéziában már amugy is megtépett plakátokat, amelyeken a türelmes papirra nyomtatott betű hetek óta ígért és öldökölt: ígérte a mennyek üdvösségét annak, aki rá szavaz és ölte azt, aki a politikai hitvallásban nem volt vele egy hiten. És a két uri marokkal szót ígérgetés és az erkölcsi hullákon gázoló, gyilkos betűk nem egyszer nemtelen, sőt oroszva támadó kortéziája csatarendjébe állította még a meghaltakat is, itt nemzeti planétáinkat rángatta le az égről a eszterizés papírja, ott a geszti sírbolt nyugalomát zavarta meg, s nem egyszer láttuk, hogy az elfajult küzdelem a papír és a halottak türelmét jobbról és balról egyaránt iparkodott kisajátítani. S talán nem is volt az események bolond véletlene, ha a lemosott plakátok foszlányaiban itt-ott, mint egymásra borult, síró testvéreket, Kossuth néven Vázsonyi ur nevét és a magyar koronán a szabadkirályválasztók felhívását látta a békés-járókelő, mint ahogyan az is csak az események logikus következménye volt, amikor mindenkiben a tisztaság és a lelki megmosakodás vágyát keltették a megmosott falak.

Rút volt ez a küzdelem. Annnyira rút, hogy ennek a nemtelen és gyilkos atmoszférának a magyar törvényhozás házában nincs helye. Aki a magyar törvényhozás házába lép, az mossa le lelkéről ezt a féktelen gyűlölködést, amelynek tekintélyromboló destruktívójánál csak a meddősége nagyobb és veszedelme-

sebb, de aki a magyar törvényhozás házába lép, az hagyja a küszöbön azt a kortéziát is, amely minden politikai nézeteltérést becstelenségnek és hazaárulásnak bélyegez. Ezt a harcmodort talán még a házak kőbordái sem tűrték érzéketlenül, hát hogy tűrhetné meg a nemzet életére: a parlament?!

Elég volt a politikai kondottierikből, akiket találóbban úgy nevezhetnénk, hogy kortések. A választás megtörtént és bármiképpen történt, most vége van. A mandátumok tulajdonosai róják le hálájukat a plakátirodalom vastag pennájú korteseinek úgy, ahogyan nekik jól esik, de ezt a tenort hagyják az utcán, ahol majd lemosják a ház mesterek. És a parlament küszöbéről nézzenek vissza a magyar mezőkre, amelyeknek rabláncon tartott kétharmada segítő kezekre vár, nézzenek vissza a fekélyvel borított országunk egyharmadára, ahol fajunk ezer és ezer megoldatlan problémája int, nézzenek az égre, ahol a magot érlelő nyári szellőben rablónk „jóvátételi“ ostora suhog és nézzenek, de mélyen és őszintén nézzenek a tulajdon szívük legmélyére, ahol — ha magyar vér kering — meglátják, mert meg kell hogy lássák, ennek a rút és féktelen választási küzdelemnek nagy bűnbánatát.

Lehet, hogy intelmünket azok, akiknek bevallott politikai hitvallása az osztályharc és a pártküzdelem, nem fogják megérteni. Avagy annyira meg fogják érteni, hogy a plakátharc végsőkig feszült atmoszféráját tudatosan a parlamentbe viszik és tudatosan szitják és támogatják és robbantják azokat az ellentéteket, amelyekből egyharmadára zsugorodott országunk minden bélpoklos fekélye származott. Mert emlékezzünk vissza, képviselő urak és vastag pennájú kortések

— jobbról és balról! — arra az őszirózsás „hajnalhasadásra“, amikor a szervezetlen és meghasonlott polgárság szomorú alkonyán részegen és vörösen kelt a nap, aztán nézzük meg a lemosott falak hulladékaiban azt a mementót, amelyen a részeg nap hadserege újból „rohamra“ megy...

Példát mutatni itt első sorban a kormány kötelessége. Meg kell mutatnia, hogy őszintén, csak a magyar jövőt, a magyar egységet, a nemzet nagy érdekeit tartva szem előtt, el akar felejteni minden támadást, amely az elvi harcok keretein túl talán élesebben vágott, talán érzékenyebben sajított, mint a hogy azt a mult politikai küzdelmeiben a magyar Globuson megszokhatta az ember. Meg kell mutatnia a kormánynak, hogy mindezt el tudja felejteni, ez azonban csak az egyik része a dolognak, mert van egy másik, egy nehezebb és több önmegtartóztatást kívánó feladat is: a kormánynak meg kell mutatnia azt is, hogy komolyan el akar feledtetni elleneivel mindent, ami akár a választási harcban, akár azelőtt igaztalanul, sokszor talán brutálisan érte őket és gyógyulni nem akaró sebként fáj nekik. Példát kell adnia a kormánynak az ellentétek kiküszöbölésére, még ha nehezen teljesíthető engedményekről, vagy — ami sajnós, nálunk meg ennél is többet jelent — személyi áldozatokról lesz is szó. Ugyanez a feladat vár a keresztény ellenzékre is, amelynek, éppen úgy mint a kormánynak, meg kell értenie, hogy

ennek a parlamentnek a zavartalan működése a régi differenciák kielezésén, a sérelmek, visszaélések, választási atrocitások rekriminálásán túl a nemzet sorsát, rettenetes helyzetünkből való kibontakozásunk lehetőségét dönti el. Ausztria gazdasági összeomlásának döbbenetes példája a szemünk előtt áll, a trianoni határokon túlról sziszegve árad felénk a gyűlölség, a megmaradt kincseinkre áhítózó kapzsiság lihegése. Benn az országban, sőt benn a parlamentben ugrásra készen várja a kedvező pillanatot a belső ellenség: a nemzetietlen radikalizmus, amely egyszer már sirásója lett ennek az országnak.

Ma éjjel Budapest falairól lemossák a harc, a gyűlölség ordító plakátjait s a nyári reggelt, amikor a hajnali kékségben a nap sugarai megaranyozzák az ország házának kupoláját, ez a sokat szenvedett, sokat vétett város már tiszta ruhában köszönti. Az engesztelődés, a megbékülés, a testvéri bizalom tiszta ruhájában menjenek hát a nemzet bizalmából a nemzet sorsának intézőivé lett magyarok is a parlamentbe, a harc után, a mulat elfeledve, a jövőért — dolgozni.